

Sygn. akt **IV Ka 71/24**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant stażysta Damian Biesiekierski

przy udziale -----

po rozpoznaniu dnia 12 marca 2024 r.

sprawy **T. H. (H.)**, s. S. i B., ur. (...) w B.

obwinionego z art. 97 k.w. w zw. z art. 39 ust 1 Prawo o Ruchu Drogowym

na skutek apelacji wniesionych przez obwinionego i obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 25 września 2023 r. sygn. akt IX W 40/23

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. B. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 1.033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go zryczałtowanymi kosztami postępowania odwoławczego w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt IV Ka 71/24

UZASADNIENIE

T. H. obwiniony został o to, że w dniu 22 września 2022 roku o godz.11:43 w O. na ul (...) II, kierował pojazdem m-ki V. (...) nr rej. (...) i wbrew obowiązkowi nie korzystał z pasów bezpieczeństwa tj. o czyn z art.97 kw w zw. z art.39 ust.1 ustawy - Prawo o ruchu drogowym.

Wyrokiem z dnia 25 września 2023 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie sygn. IX W 40/23 obwinionego T. H. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art.39 ust.1 ustawy - Prawo o ruchu drogowym i za to, na podstawie art.97 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 200 zł; zwolnił obwinionego od kosztów postępowania , wydatkami obciążając Skarb Państwa oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. K. 265,68 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej obwinionemu.

Apelację w sprawie złożyli obwiniony osobiście i jego obrońca.

Obrońca wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk, 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw, poprzez dokonanie dowolnej, nieuwzględniającej wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego wskazującego na sprawstwo obwinionego, w szczególności dowolną ocenę, dowodu z zeznań świadków M. B. i B. S., uznając je za wiarygodne, podczas gdy zasady prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności biorąc pod uwagę wskazany przez świadka B. S. sposób, w jaki ujawnione zostało wykroczenie,

przy jednoczesnym braku wytworzenia przez świadków zapisu wideo, uniemożliwiają uznanie owych zeznań za wiarygodne,

w konsekwencji czego w myśl zasady in dubio pro reo należało uniewinnić obwinionego od zarzucanego mu czynu;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie § 17 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, poprzez ustalenie wynagrodzenia obrońcy na podstawie powyższego przepisu, podczas gdy rozróżnianie stawki dla adwokatów ustanowionych obrońcami z urzędu od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z wyboru jest niezgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że obrońcą obwinionego w postępowaniu przed Sądem I instancji jest adw. D. K., podczas gdy w związku z wykreśleniem adw. D. K. z listy adwokatów oraz wyznaczeniem mnie na zastępcę do przeprowadzenia likwidacji kancelarii adw. D. K., to ja pozostaję obrońcą obwinionego, również przed Sądem I instancji, uprawnionym do pobrania wynagrodzenia tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu przed Sądem I instancji.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty **wniósł o:**

I. zmianę punktu 1 zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

II. zmianę punktu 2 zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu państwa na rzecz adw. P. B. kwotę 531,68 tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu przed Sądem I instancji;

III. zasądzenie adw. P. B. kosztów pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu przed Sądem II instancji, oświadczając, iż koszty te nie zostały uiszczony ani w całości, ani w części.

Obwiniony wyrokowi zarzucił, że :

- nie wie na jakiej podstawie Sąd ustalił, że nie miał zapiętych pasów (zeznania policjantów nie są, w jego ocenie, żadnym dowodem),

- nie wyjaśnił też Sąd , gdzie on znajdował się w czasie czynu: w strefie zamieszkania, na drodze publicznej, czy w strefie ruchu? gdy przy ul. (...)(...) znajdują się jego nieruchomości.

Finalnie wniósł o jego uniewinnienie.

Sąd Okręgowy **zważył, co następuje :**

Apelacje obwinionego i jego obrońcy są bezzasadne i na uwzględnienie nie zasługiwały.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie oparte zostały o kompleksową analizę ujawnionych w sprawie dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna jest ze

wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów , chronionej treścią art.7 kpk. Natomiast lektura uzasadnienia sporządzonego przez Sąd orzekający, dowodzi że odniesiono się w nim do wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego, w sposób przewidziany treścią art.424 kpk. Sąd odwoławczy w pełni się z nim utożsamia, wobec czego czuje się zwolniony od ponownego szczegółowego przywoływania tych samych okoliczności.

Apelacje podejmuje w gruncie rzeczy jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, prezentując nader wybiórczą i subiektywną optykę dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń. Argumenty przywołane przez autorów apelacji żadną miarą nie mogą przekonywać co do tego, iżby dowody, które stanowiły dla Sądu I instancji podstawę ustaleń faktycznych ocenione zostały w wadliwy sposób i obciążone były mankamentami. Tymczasem to właśnie apelujący usiłują w sposób dowolny wykazać prawdziwość tez postawionych w swych środkach odwoławczych, zasadzając je wyłącznie na własnych subiektywnych ocenach i przekonaniach, natomiast przywołana tamże argumentacja, z przytoczonych powodów, w żaden sposób nie może zostać uznana za uprawnioną z punktu widzenia zasady swobodnej oceny zgromadzonych dowodów, prawidłowego rozumowania, a także wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Powołany przez obrońcę przepis art.4 kpk (zasada obiektywizmu) stanowi, że organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Zasada ta jest wyrazem postulatu ustawowego, ażeby ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału jest przedmiotem rozważań sądu.

O braku obiektywizmu możemy więc mówić w sytuacji, gdy organy procesowe wykonywały czynności procesowe z pewnym osobistym pozytywnym bądź negatywnym nastawieniem, uprzedzeniem, zaś podejmowane w toku postępowania decyzje były stronnicze, bądź gdy przedmiotem oceny i rozważań sądu orzekającego nie był cały zebrany w sprawie materiał dowodowy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 1978r IV KR 4/78, OSNKW 1978, nr 4-5, poz.52 ; wyrok Sądu Najwyższego z 29 czerwca 1999r, V KN 459/97, OSN Prok. i Pr. 2000, nr 2, poz.10).

Żadna z tych sytuacji nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Podniesiony zarzut obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. jest też całkowicie nietrafiony, a dodatkowo odzwierciedla wewnętrzną sprzeczność zarzutów apelacji (z uwagi na jednoczesne wysuwanie naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., jak i art. 7 k.p.k.). Jest oczywiste, co wielokrotnie podnoszą składy orzekające, a co ma pełne oparcie w stanowiskach doktryny, że warunki do podniesienia obrazy art. 5 § 2 k.p.k. są wtedy, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceniając materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów, będzie miał wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wybierze "opcję" mniej korzystną dla oskarżonego. W tej sprawie (jak w wielu innych), w żadnym fragmencie rozważań, Sąd I instancji nie dał wyrazu temu, by jakieś wątpliwości powziął - to po pierwsze, a po drugie, w apelacji - w zarzucie, ale i w uzasadnieniu, skarżący jedynie teoretycznie odnosi się do istoty naruszenia opartego o art. 5 § 2 k.p.k., a nie odwołuje się zupełnie do realiów sprawy.

Ocena zebranych w sprawie dowodów w postaci zeznań świadków i dokumentów dokonana została przez Sąd Rejonowy z należytą starannością i wnikliwością, nie zawiera błędów natury logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, to pozostaje ona pod ochroną art.7 kpk.

Skarżący nie wykazali w skardze apelacyjnej, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie zeznań świadków Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Sąd odwoławczy nie podziela poglądu zawartego w apelacji, jakoby materiał dowodowy nie dawał podstaw do rozstrzygnięcia o winie obwinionego, a w szczególności, by nie można było owego rozstrzygnięcia oprzeć o zeznania M.B. i B. S..

Sąd odwoławczy nie dostrzega też argumentów po temu, by świadkowie mieli interes w tym, aby w sposób , który nie odpowiada prawdzie, wskazać na obwinionego jako tego, który naruszył przepisy ruchu drogowego. Konkretno świadków skarżący przeciwstawili wyłącznie negację odpowiedzialności obwinionego, kwestionowanie faktu, że podczas kierowania pojazdem m-ki V. (...) nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie korzystał z pasów bezpieczeństwa

Tymczasem z zeznań świadków wprost wynika, że obwiniony kierował pojazdem marki V. (...) i wbrew obowiązkowi nie korzystał z pasów bezpieczeństwa. Świadek M. B. zeznał, że „ ... w O. na ul. (...) (...) ujawniliśmy wykroczenie nie używania przez kierującego pasów bezpieczeństwa....” a przy tym był pewny swoich ustaleń w tym zakresie. Stwierdził, że „ ... jak nie byłbym pewny tych ustaleń nie byłoby mandatu, by nie chodzić do Sądu... „. B. S. zeznał, że „... jechał w O. ulicą (...) II, widać było, że nie ma pasów , dlatego został zatrzymany... to był V. (...) starego typu, tylna szyba była duża i było widać , że nie ma pasów..”.

Z ich zeznań jasno też wynika, że zdarzenie miało miejsce na ulicy, na drodze publicznej nie zaś na terenie prywatnym obwinionego, jak twierdził w osobistej apelacji.

Wszystko to powoduje, że nie sposób uznać za przekonującą lakoniczną argumentację przeciwną obwinionego, zawartą w apelacji, a sprowadzającą się do zarzutu, że zeznania świadków są w części jego obciążającej niewiarygodne i zmierzały do bezzasadnego jego obciążenia.

Nie budzi też zastrzeżeń fakt zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. K. 265,68 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej obwinionemu. Jest oczywistym, że obrońcą obwinionego w postępowaniu przed Sądem I instancji był adw. D. K., to on został wyznaczony przez upoważnionego sędziego (k 36), brał udział w postępowaniu przed sądem I instancji na kilku rozprawach, , to on wniósł o uzasadnienie wyroku na piśmie. Dopiero w dniu 16 października 2023 roku dziekan (...) w B. w związku z wykreśleniem adw. D. K. z listy adwokatów wyznaczył adw. P. B. na zastępcę do przeprowadzenia likwidacji kancelarii adw. D. K. (k. 53). Ten też adwokat był obrońcą obwinionego przed Sądem II instancji.

W konsekwencji nie było żadnych podstaw do zmiany wyroku sądu I instancji w postulowanym zakresie.

Mając powyższe argumenty na uwadze, zaskarżony wyrok jako słuszny, należało utrzymać w mocy.

Oczywiście zasadnym było zasądzenie na rzecz adw. P. B. kosztów pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu przed Sądem II instancji, skoro koszty te , zgodnie z jego oświadczeniem , nie zostały uiszczone ani w całości, ani w części.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.119 §1 kpw w zw. z art.636 § 1 kpk.